

re. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Da der foreligger indstilling fra grupperne, skal jeg allerede i dette møde lade foretage valg af medlemmer til det nævnte udvalg.

Til dette valg er anmeldt følgende valggrupper:

en gruppe på 95 medlemmer: Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Centrum-Demokraterne;

en gruppe på 83 medlemmer: Venstre, Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti.

Meddelelse om, hvem der er valgt i henhold til gruppernes indstilling, vil blive opslået i læseværelset og optaget i Folketingstidende.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Hans-Pavia Rosing (S)
- 2 Tove Lindbo Larsen (S)
- 3 Poul Qvist Jørgensen (S)
- 4 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 5 Frederik Nørgaard (S)
- 6 Aage Frandsen (SF)
- 7 Bjørn Elmquist (RV)
- 8 Jette Gottlieb (EL)
- 9 Sonja Albrink (CD)
- 10 Otto Steenholdt (V)
- 11 Christian Mejdahl (V)
- 12 Ulla Tørnæs (V)
- 13 Johannes Martin Olsen (V)
- 14 Torben Rechendorff (KF)
- 15 Helge Adam Møller (KF)
- 16 Grethe Rostbøll (KF)
- 17 Jan Køpke Christensen (FP)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Grete Schødt (S)
Dorte Bennedsen
- 6 Ole Sohn (SF)
- 7 Henrik Svane (RV)
- 8 Keld Albrechtsen (EL)
- 9 Søren Hansen (S)
- 10-13 Jonna Grønver (V)
Erik Jacobsen (V)
- 14-16 Christian O. Aagaard (KF)
John Vinther (KF)
- 17 Ole Donner (DF)

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 124: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Omlægning af finansiering af skolepraktik m.v.).

Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen). (Fremsat 3/12 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Anne-Marie Meldgaard (S):

Lovforslaget fremsættes som et led i opfølgningen af finanslovforslaget for 1998.

I forslaget foreslås det, at Arbejdsgivernes Elevrefusion pr. 1. januar 1998 overtager den fulde finansiering af skolepraktikken.

Inden nogen hidser sig op over dét, kan man jo vælge at sige, at det er et adfærdsregulerende forslag, idet det er fuldstændig op til arbejdsgiverne selv, om dette forslag medfører større udgifter for virksomhederne end forventet.

Dette udsagn er selvfølgelig ikke taget ud af den blå luft, men ud fra de nøgne kendsgerninger. For på trods af, at det går forrygende godt for erhvervslivet, og at beskæftigelsen er faldet markant ved opgørelsen af tredje kvartal her i år, er der kun indgået 10.848 uddannelsesaftaler mod 12.865 på samme tid sidste år, altså et fald på 16 pct. Og der er over 7.000 praktikpladssøgende unge, og samtidig er der ved opgørelsen af tredje kvartal her i år 2.968 unge i skolepraktik mod 2.588 sidste år, altså en stigning på 15 pct.

Det kan vi ikke være bekendt, for vi har alle et ansvar for, at unge, der bliver erklæret egnede til en erhvervsuddannelse og går i gang med den, også kan gennemføre den, enten i ordinær praktik eller i skolepraktik.

Det er her, det adfærdsregulerende kommer ind: Hvis virksomhederne indgår ordinære uddannelsesaftaler med alle eleverne, udløser det ikke betaling til Arbejdsgivernes Elevrefusion, hvorimod regningen for skolepraktik fremsendes ved deres manglende medansvar for uddannelsen af faglærte medarbejdere.

For det er det selv samme erhvervsliv, som skrigger på faglært arbejdskraft, som selvfølgelig også må være med til at betale for varen, i det omfang det ikke selv vil løse praktikpladsproblemet.

Så Socialdemokratiet støtter lovforslaget og vil fremme dets gang i udvalgssammenhæng.

Hanne Severinsen (V):

I Venstre har vi i det hele taget altid været skeptiske over for hele denne skolepraktik, og vi synes, det er urimeligt, at man nu lægger op til, at det er arbejdsgiverne, der skal dække hele udgiften, så det vil vi modarbejde under udvalgsarbejdet.

Frank Dahlgaard (KF):

Det Konservative Folkeparti kan ikke gå ind for lovforslaget i dets foreliggende form, for det er betydelig mere vidtgående end det, der fremgår af forslaget til finansloven for 1998.

Lovforslaget betyder nemlig, at arbejdsgiverbidraget vil blive forøget fra 1.130 kr. pr. fuldtidsmedarbejder i 1997 til 1.270 kr. i 1998, og i 1998-finanslovsforslaget var det foreslået, at arbejdsgiverbidraget for 1998 ville blive fastholdt på de 1.130 kr.

Denne stigning skyldes for det første, at Arbejdsgivernes Elevrefusion – sådan som det blev foreslået i finanslovsforslaget for 1998 – skal dække 100 pct. af godtgørelsen for elevernes skolepraktik, og for det andet er der sket den ændring i forhold til finanslovsforslaget for 1998, at AER nu også skal dække 100 pct. af undervisningsudgifterne til skolepraktikken, og denne nye ændring vil betyde en yderligere udgift for Arbejdsgivernes Elevrefusion på omkring 170 mio. kr. Og denne ændring har ikke tidligere været meddelt, hverken politisk eller over for AER.

Arbejdsgiverne påføres hermed en ekstra udgift i forhold til 1997 på 140 kr. pr. fuldtidsmedarbejder. Samlet betyder lovforslaget, at arbejdsgivernes udgifter til skolepraktikordningen stiger fra 175 mio. kr. i år til 335 mio. kr. til næste år, altså næsten en fordobling.

Som et minimum synes vi, at finansieringsordningen fra forliget om finansloven i 1996, da De Konservative havde en aftale med regeringen, opretholdes. Staten bør fortsat finansiere halvdelen af skolepraktikordningen, og det bør staten gøre af to grunde:

Da staten i 1996 overtog halvdelen af finansieringen, hang det sammen med, at skolepraktikordningen blev åbnet for nye målgrupper, dvs. målgrupper uden for erhvervsuddannelserne, og at denne åbning er blevet yderligere udvidet.

Der er desuden tendenser i retning af, at ordningen bliver anvendt i forbindelse med aktive-ringsordningerne, og for at sikre, at staten fortsat har interesse i at minimere anvendelsen af skolepraktikordningen, bør staten have økonomiske forpligtelser i forhold til ordningen.

Det er det, man kalder fornuftige adfærd-regulerende foranstaltninger. Så det er vores ændringsforslag til det her forslag, hvis vi skal kunne gå ind for det.

Ole Sohn (SF):

Lovforslaget tager højde for, at der forventes et større antal elever på erhvervsuddannelserne og i skolepraktik i 1998 end det, der var forventet i finanslovsforslaget ved dets fremsættelse. Derfor er der brug for flere penge.

Vi støtter også de foreslåede omlægninger af finansieringsformen i forbindelse med skolepraktikudgifterne.

Så alt i alt så støtter SF forslaget.

Anders Samuelsen (RV):

Det går godt for det danske erhvervsliv i øjeblikket. I de seneste år har vi kunnet konstatere en stigning i ordrebeholdningerne, og optimismen breder sig.

Så meget desto mere er der grund til at undre sig over, at optimismen ikke afspejles i antallet af praktikpladser: Antallet af praktikpladser er faldet med hele 16 pct. i løbet af tredje kvartal af 1997, og antallet har i øvrigt været faldende i hele 1997.

Det er ærgerligt, for uden praktikpladser i erhvervslivet er det en hel del sværere at få uddannet de unge til gode, veludrustede medarbejdere.

Erhvervslivet har et ansvar for uddannelsen af arbejdskraften og især af de unge, som endnu ingen praktisk erfaring har, og med dette lovforslag vil vi understrege arbejdsgivernes ansvar for praktikpladserne.

I Det Radikale Venstre finder vi det således rimeligt, at erhvervslivet er med til at finansiere skolepraktikken og dermed uddannelsen af de elever, som erhvervslivet med stor sandsynlighed får brug for, også selv om det ikke i første omgang var parat til at påtage sig et medansvar for deres uddannelse.

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Da man i tidernes morgen besluttede, at der skulle være praktikkompenenserende undervis-

ning, var Fremskridtspartiet, altså undertegnede, den eneste, der gik imod den praktikkom-penserende undervisning, for på daværende tidspunkt kunne vi bl.a. se, at på et tidspunkt i fremtiden ville arbejdsgiverne komme til at betale én gang til, og det meddelte vi, og nu står vi altså i den situation, at vi også får ret på det område, og det er trist, at vi får medhold i dét.

Vi vidste nemlig, at hensigten var, at bare arbejdsgiverne kunne punge ud, så var alt godt, og desværre må vi sige, at de argumenter, der er kommet i dag – det kunne vi bl.a. høre fra Socialdemokratiets ordfører – jo også går på, at nu går det godt for erhvervslivet, det har det jo fint, og så må det bare punge ekstra ud!

Det synes vi, mildt sagt, er helt uanstændigt.

Så kan man sige, at det ikke er noget at hidse sig op over, men det er det jo i realiteten, for det drejer sig altså om hele det princip, at så snart det går godt for erhvervslivet, skal det bare betale noget ekstra ved kasse 1, altså til statskassen, i denne forbindelse til praktikkom-penserende undervisning, som er det største fejltrin på erhvervsskoleområdet, der er begået inden for uddannelsessektoren.

Og derfor må vi selvfølgelig klart tage afstand fra det her.

Der er to hovedsigter med forslaget, og det ene er som sagt, at Arbejdsgivernes Elevrefusion skal overtage hele byrden med hensyn til skolepraktikudgifterne – hidtil har staten skullet betale 50 pct. af dem – og det andet hovedsigte er, at staten nu skal overtage hele byrden med hensyn til udgifterne til skolepraktik elevernes ophold på skolehjem. Hidtil har henholdsvis staten og AER hver betalt 50 pct. af udgifterne.

Men de økonomiske konsekvenser bliver altså, at staten får en besparelse på 220 mio. kr. årligt og Arbejdsgivernes Elevrefusion får en merudgift på 220 mio. kr., og det svarer så til en stigning i arbejdsgiverbidragene på godt 130 kr. årligt pr. elev.

Det kan man så sige ikke er noget i sig selv, for det har det selvfølgelig mulighed for at betale, men det er hele princippet i det: at når det går godt for erhvervslivet, skal man bare lade det betale noget ekstra, vi faktisk synes er helt uanstændigt.

Vi var imod praktikkom-penserende undervisning, men nu har man altså fået det gennemført, og nu er det kommet så vidt, at man siger, at nu må arbejdsgiverne betale alle omkostning-

gerne, for arbejdsgiverne kan jo bare tage nogle flere elever, som nogle siger.

Og dér har jeg forklaret gang på gang: Arbejdsgiverne vil gerne tage elever, men man skal bare være klar over, at hvis en virksomhed har et loft på x antal arbejdstimer, kan den da ikke bare ansætte flere elever, uden at det går ud over nogle andre i virksomheden, for i den forbindelse kommer der jo ikke flere arbejdstimer i den givne virksomhed.

Derfor vil det gå ud over andre, idet de måske så kommer ud i arbejdsløshed. Og at det skal gå sådan, kan jo ikke være intentionen fra nogen politikeres side, men det er i realiteten tilfældet, for der kommer jo ikke flere arbejdstimer i den enkelte virksomhed, fordi man ansætter en praktikelev.

Så vi siger selvfølgelig klart nej til det foreliggende lovforslag.

Bruno Jerup (EL):

Selv om det her lovforslag hører til undervisningsministerens område, er der jo ikke i forslaget nogen tydelig forbedring af praktikforholdene. Man kan vel nærmest sige, at forslaget, som det foreligger nu, er neutralt i forhold til de praktikforhold, som findes i dag.

Derfor ser vi det her forslag som et primært fiskalt forslag, der handler om at skaffe 220 mio. kr. i kassen, men det kan jo være, at man kan finde nogle andre begrundelser for det.

Nu skal de 220 mio. kr. jo tages fra arbejdsgiverne, og det er jo sådan, at Enhedslisten normalt synes – og det synes vi da også her – at det er en god ting, at arbejdsgiverne bliver tvunget til at spytte noget mere i den fælles kasse til de udgifter, der er til nogle af de ting, som de selv har brug for, bl.a. uddannet arbejdskraft. Så derfor kan man sige, at det »hellige« formål at sørge for, at arbejdsgiverne får lov til at spytte noget mere i kassen, selvfølgelig er det bærende i det her lovforslag. Men Enhedslisten har nu også et andet princip: Ud over at vi gerne vil være med til at tage nogle penge fra arbejdsgiverne, vil vi også gerne være med til at bruge de penge, som vi tager fra arbejdsgiverne, og det vil vi gerne snakke med ministeren om.

Formanden:

Fru Anne-Marie Meldgaard har tidligere bedt om en kort bemærkning, men ikke fået den, så den får hun nu.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det var hr. Jan Kørpe Christensen, der foranledigede, at jeg har lyst til at spørge ham om noget.

Nu lyder det jo rørende, at det er trist for erhvervslivet, at det får pålagt nogle udgifter, men så vil jeg spørge, om hr. Jan Kørpe Christensen ikke også synes, det er trist for de over 7.000 praktikpladssøgende, at de ikke kan finde en læreplads. Jeg vil godt vide, hvordan hr. Jan Kørpe Christensen vil løse dét problem, og hvad han vil gøre for at hjælpe skolepraktikken? For det kan jo som bekendt ende med, at skolepraktikken nedlægges sig selv.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Min kommentar knytter sig til hr. Bruno Jerups indlæg, for det er fuldstændig rigtigt, at det her er et fiskalt forslag, som drejer sig om at skaffe flere penge i statskassen, og de tages så fra arbejdsgiverne, og det kan jeg da godt forstå at man fra en overfladisk venstreorienteret betragtning bare er glad for, men det går altså ud over konkurrenceevnen, og det truer dermed beskæftigelsen.

Og da mit parti i 1996 havde en aftale med regeringen om finansloven, må jeg som konservativ sige, at vi betragter det her som et brud på den aftale, og det beklager vi dybt.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Det er jo ganske rigtigt, som det bliver sagt af den konservative ordfører her, at det går ud over konkurrenceevnen, og for Fremskridtspartiet ligger der det princip i det, at man må give erhvervslivet de bedst mulige vilkår, så erhvervslivet også får mulighed for at opsøge en hel masse praktikelever.

Men jeg ved godt, at Socialdemokratiet har den modsatte holdning: at man bare skal få arbejdsgiverne. Så tror man faktisk der kan komme flere i beskæftigelse som praktikanter.

Jeg vil i den forbindelse sige, at Fremskridtspartiet har intet imod at få flere i praktik, og jeg kan f.eks. nævne, at som det første parti her i Folketinget har vi faktisk haft tre elever, hvoraf de to nuværende ikke er færdige, men vi har allerede haft én. Og det er altså de første i historien.

Så vi har intet ideologisk imod at uddanne unge mennesker og få dem i praktik; det er fak-

tisk noget, vi praktiserer, og det kunne måske være, at Socialdemokratiet skulle lære af dét.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan forstå, at vi i dag dispenserer fra den almindelige forretningsorden, men det gør ikke noget.

Jeg vil i hvert fald betragte det, der kom fra hr. Frank Dahlgaard, som en kommentar til Enhedslisten, for jeg synes sådan set, det ville være dejligt, hvis hr. Dahlgaard og jeg kunne blive enige om, at finanslovaftalen fra 1996 er slut, er ophørt, er ophævet fra alles side. Det ville jo lette mange ting, for der er faktisk også i den finanslov en del ting, som vi stadig væk kløjes med i forhold til regeringen.

Derfor håber jeg, at hr. Frank Dahlgaard vil gå op på talerstolen og sige: Nu er det altså slut med finanslovaftalen fra 1996, for det her er simpelt hen et angreb og et brud på den aftale. Nu er man gået over alle grænser og har endnu en gang brandskattet arbejdsgiverne, så de er ved at gå fallit alle sammen.

Den tone vil jeg gerne høre, så jeg synes, du skal gå op og sige det, Frank.

Formanden:

Der er altså grænser for, hvor meget vi afviger fra forretningsordenen, men værsgo, hr. Frank Dahlgaard.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg agter ikke at være usaglig i mine ordfører-bemærkninger her, så nej til »brandskatning af arbejdsgiverne, så de går ned med nakken«.

Men det, der er det afgørende – og det burde det også være for en eftertænkoms repræsentant for Enhedslisten – er, at her er altså en regering, som løber fra en aftale, som bryder en aftale. For det foreliggende forslag er ikke bare på kanten af finanslovsforslaget for 1998, men går oven i købet længere, for det er efter vores klare opfattelse et brud på den aftale, regeringen indgik med Det Konservative Folkeparti for 2 år siden. Og hvis regeringen gør sådan nu, kan det også på et eller andet tidspunkt ske i forhold til Enhedslisten, og det kan man da ikke være tilfreds med.

Formanden:

Vi vender tilbage til ordførerrækken, og så er det fru Sonja Albrink.

Sonja Albrink (CD):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede i dag, skal jeg kort fremføre følgende på CD's vegne:

CD er imod det forslag her. Vi kan ikke stemme for at vælte en statslig besparelse på 220 mio. kr. over på virksomhederne til gengæld for, at de kan spare 150 kr. pr. elev ved, at staten overtager finansieringen af ophold på skolehjem. Så derfor et nej fra CD.

Poul Nødgaard (DF):

Der har været udtryk fremme i debatten i dag som »vi tager fra arbejdsgiverne« og »det går godt for erhvervslivet« – jeg tror, det var den radikale ordfører, der sagde det – og det er også rigtigt, at det går godt for erhvervslivet, men det er jo ikke ensbetydende med, at man skal tage penge fra det, og det vil sige, at jeg kunne tænke mig måske ikke at spørge men ligefrem at konstatere: Hvad så, den dag det går dårligt for erhvervslivet? Sætter man så de her sats ned igen? Nej, det gør man jo ikke!

Det lyder ikke af særlig meget, at satsen stiger fra de 1150 kr., hvor den egentlig skulle ligge, til 1270 kr., det lyder jo kun af småpenge, men en virksomhed har flere hundrede ansatte, og derudover kommer så, hvad den får pålagt af ekstra miljøafgifter, og hvad ved jeg.

Men det her er jo et led i hele finanslovaftalen, og derfor kunne jeg godt tænke mig at stille undervisningsministeren et spørgsmål.

Nu skal han jo nok svare loyalt, for han sidder jo i den dér regering, men jeg tror, jeg kender ministeren så godt, at jeg kan sige, at jeg ikke tror, det her forslag har groet i hans have, men er opstået på den måde, at når finanslovforhandlingerne foregår i nattens mulm og mørke, er der nogle meget magtfulde mænd og kvinder, der sidder og forhandler det dér stof, og så bliver man enig om et eller andet, og så pålægger man de forskellige ministre at gennemføre det ved lov.

Sådan skal det måske også være, men derfor vil jeg gætte på, at undervisningsministeren bestemt ikke personlig er begejstret for det her forslag – i betragtning af den positive holdning, som jeg ved at ministeren har over for erhvervslivet.

Det er et lille step, hver gang man forringer erhvervslivets konkurrenceevne, og det er der tilsyneladende stadig væk et flertal for her i Folketinget, som synes er helt i orden: én million her og syv dér og ti dér, og sådan fortsætter

man derudad! Men hvorfor tror man egentlig, så mange virksomheder flytter til udlandet? Hvorfor tror man dét? Jamen det er jo ganske enkelt, fordi de kan konkurrere på helt andre vilkår i det store udland.

Så vi skal ikke have mere lovgivning, der animerer virksomheder til at flytte ud af landet, og det her er endnu et lille nålestik til erhvervslivet, og derfor er der et rungende nej fra Dansk Folkeparti til det foreliggende lovforslag.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg takker de ordførere, som har tilsluttet sig lovforslaget, og det er da heller ingen overraskelse, at det ikke gælder alle ordførere. Jeg tror, man kan sige, at reaktionen i Folketingssalen har været helt forventelig.

Så er jeg klar over, at der er forskellige grader af skepsis og afvisning, og det betyder selvfølgelig, at der under udvalgsarbejdet måske er ting, der kan drøftes nærmere, og så kan der måske blive et endnu større flertal ved den endelige vedtagelse.

Jeg vil godt sige til hr. Frank Dahlgaard, at det naturligvis ikke er tale om, at regeringen bryder en aftale med Det Konservative Folkeparti. Det er ganske vist rigtigt, at vi har haft en aftale, men den var jo tidsbegrænset. Det var en tidsbegrænset aftale.

Til hr. Poul Nødgaard må jeg jo sige: Jo, jeg har fremsat det her forslag på den samlede regerings vegne – sådan er det – og jeg har ingen problemer med forslaget, må jeg sige, for det er en yderst beskedent merudgift, der bliver tale om at der i denne sammenhæng skal svares for den enkelte fuldtidsansatte. Og sagen er jo den, at netop ved, at vi også har skolepraktikken, sikrer vi jo, at vi alligevel kan levere uddannet arbejdskraft til erhvervslivet, når det ikke selv vil påtage sig den del af opgaven, der knytter sig til det i øvrigt udmærkede vekseluddannelsesprincip, som jeg tror alle lægger stor vægt på, og som vi betragter som noget unikt her i Danmark, og det gør de faktisk også uden for landets grænser.

Men vekseluddannelsesprincippet forudsætter jo, at praktikken kommer til at foregå ude i virksomhederne, og når den ikke kan det, kan de unge altså ikke gøre deres uddannelse færdig, og så får erhvervslivet ikke den uddannede arbejdskraft, som det både har behov for og et stærkt ønske om.

Derfor synes jeg, lovforslaget absolut er et forslag, der også på lang sigt kan gavne er-

hvervslivet, og især hvis det kan medvirke til, at man ved at tage de unge i praktik kan frigøre sig for denne omkostning, hvilket alle jo synes er den bedste løsning, og det er jo det, der er tilfældet, som fru Anne-Marie Meldgaard sagde. Men tager man dem ikke i praktik, påfører man sig selvfølgelig den pågældende udgift, som er af en beskeden størrelse.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det er rigtigt, som ministeren siger, at det var en tidsbegrænset aftale, men som vi har opfattet aftalen, vedrørte den ikke finansieringen, og derfor vil jeg fastholde, hvad jeg har sagt. Men det er klart, at med de ændringer, som jeg kom med i min ordførertale, er vi parate til at støtte det. Men vi mener altså ikke, at tidsbegrænsningen vedrørte finansieringen.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Undervisningsministeren sagde, at det var en beskeden merudgift for arbejdsgiveren, og det sagde jeg faktisk også i mit indlæg, men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvornår der sker det modsatte: at regeringen kommer med et forslag, der går den anden vej, altså letter byrden for erhvervslivet. For jeg tror da, at man principielt er enig i, at jo mere man letter byrderne for arbejdsgiverne, desto mere gang i hjulene får erhvervslivet, og dermed får det også brug for flere praktikanter. Det hænger helt tydeligt sammen.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg synes lige, jeg vil orientere hr. Kørpe Christensen om, at i denne regerings tid er bidraget faktisk faldet. For kun 3 år siden var det over 1.500 kr., og hvis det her ikke visner og lovforslaget gennemføres, vil det være på 1.270 kr.; så der er faktisk tale om en lettelse i denne sammenhæng. Så det går også den anden vej en gang imellem.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse,

betrakter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 77: Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven, kildeskatteloven, arbejdsmarkedsfondsloven, toldloven og en række afgiftslove. (Myndigheders adgang til privat ejendom uden retskendelse m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 14/11 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Formålet med dette lovforslag er at præcisere, tydeliggøre og harmonisere bestemmelserne om myndighedernes adgang til privat ejendom uden retskendelse. Og baggrunden for lovforslaget er en tilbagevendende debat, hvor man på den ene side har grundlovens § 72 og § 73 vedrørende boligens og ejendomsrettens ukrænkelighed og på den anden side myndighedernes adgang til privat ejendom uden retskendelse.

Folketinget har ved tidligere lejligheder, nemlig i maj 1996, haft en forespørgselsdebat om dette emne, og justitsministeren har i december 1996, altså for et år siden, afgivet en redegørelse, der i februar i år har været drøftet her i Folketinget.

Resultatet af dette har været, at Justitsministeriet i februar 1997 har sendt et spørgsmål til Skatteministeriet om, hvorvidt der var behov for at opretholde bestemmelserne om myndighedernes adgang til privat ejendom uden retskendelse, og hvis dette var tilfældet, om skatteministeren så ville søge disse bestemmelser affattet efter Justitsministeriets retningslinjer.

Dette lovforslag omfatter de i forslaget nævnte ca. 30 forskellige love, som skal tilpasses efter Justitsministeriets formuleringer, og det gælder som sagt bestemmelserne om myndighedernes adgang til privat ejendom uden retskendelse, og det gælder bestemmelserne om politiets eventuelle medvirken og bistand, og